

ΟΙΚΟΔΟΜΗ ΚΑΙ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

«Ὁ δὲ προφητεύων, ἄνθρωποις λαλεῖ οἰκοδομὴν καὶ παράκλησιν καὶ παραμυθίαν»
(Α΄ Κορινθ. ιδ΄ 3)

Ἀπλὴ Κατήχησις μέσα ἀπὸ τὴν πείρα τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας

ΤΡΙΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΙΣ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΣ ΜΟΝΗΣ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΑΓΓΕΛΩΝ
ΑΦΙΔΝΑΙ ΑΤΤΙΚΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀριθμὸς τεύχους 1 • Σεπτέμβριος - Ὀκτώβριος - Νοέμβριος 2012

✠ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Κείμενο Α΄: Σεπτεμβρίου 1η

*Ἀρχὴ τοῦ Νέου
Ἐκκλησιαστικοῦ Ἔτους*

Κείμενο Β΄: Ἡ Θεοτόκος
θεολογεῖ καὶ κατηχεῖ

*Τὸ Μυστήριον
τῆς Θείας Εὐχαριστίας*

Κείμενο Γ΄: Ἐπὶ τῇ ἱερᾷ
Υψώσει τοῦ Τιμίου Σταυροῦ
(14η Σεπτεμβρίου)

*Εὐλαβικὲς πράξεις
μὲ τὸν Σταυρὸ*

Κείμενο Δ΄: Ἡ μεγάλη
ὠφέλεια ἀπὸ τὴν Ἐλεημοσύνη

Ὁ «φτωχὸς» Ἄγγελος

Κείμενο Ε΄: Ἡ Ἐλεημοσύνη
ἀνακουφίζει τὶς ψυχὰς τῶν
κεκοιμημένων

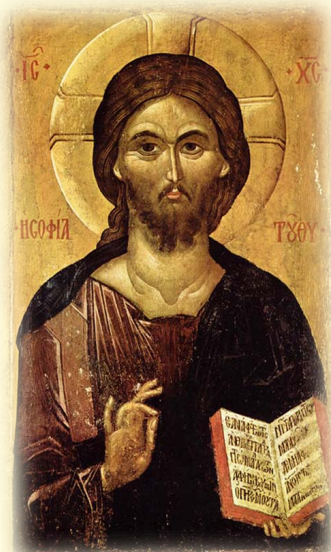
*«Μὲ ἔβγαλες
ἀπὸ τὸν ἄδη!»*

Κείμενο ΣΖ΄: Ἡ θεομίσητη
ἔκτροσι καὶ τὰ τραγικὰ
ἐπακόλουθά της

*Ἡ εὐσπλαχνία
τοῦ Θεοῦ καταδιώκει
τὸν ἁμαρτωλὸ*

Σεπτεμβρίου 1η

Ἀρχὴ τοῦ Νέου Ἐκκλησιαστικοῦ Ἔτους

Ἴνδικτον* ἡμῖν εὐλόγει Νέου Χρόνου,
Ὡ καὶ Παλαιὲ καὶ δι' ἄνθρώπους Νέε.

Ἡ Ἁγία Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία μας
ἐορτάζει σήμερα τὴν ἑναρξιν τοῦ Νέου
Ἐκκλησιαστικοῦ Ἔτους μὲ εἰδικὴ ἱερὰ
Ἀκολουθία, ἡ ὁποία εὐρίσκεται στὸ
Μηναῖον τοῦ Σεπτεμβρίου.

Στὴν Ἀκολουθία αὐτὴν ἀνεγνώ-
σκοντο καὶ εἰδικὲς Εὐχὲς, ὅπως εἶναι
οἱ Εὐχὲς τῶν ἀγιωτάτων Πατριαρχῶν
Κωνσταντινουπόλεως Ἀθανασίου (1289-
1293) καὶ Φιλοθέου (1353-1355, 1364-
1376).

• **Τρεῖς** εἶναι οἱ λόγοι τῆς Ἑορτῆς αὐτῆς:

α. Ἀρχὴ τοῦ Ἔτους. Μετὰ τὴν συγκομιδὴ τῶν καρπῶν στὴν
διάρκεια τοῦ θέρους, γίνεται τὸν τρόπον τινὰ συμπλήρωσις τοῦ ὄλου
ἔτους. Μὲ τὸν Σεπτέμβριον ἀρχίζει ἡ νέα γεωργικὴ περίοδος καὶ
καταβάλλονται ἐκ νέου σπέρματα στὴν γῆ, ὥστε ἀργότερα νὰ
προμηθευθοῦμε νέα γεννήματα. Ἀρχίζει λοιπὸν ἓνα Νέο Ἔτος.

• **Καὶ** στὴν περίοδο τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, τὴν πρώτη ἡμέρα τοῦ
ἑβδόμου ἰουδαϊκοῦ μηνός, ἀρχὲς Σεπτεμβρίου, οἱ Ἰουδαῖοι τελοῦσαν
τὴν ἑορτὴ τῆς Νεομηνίας ἢ τῶν Σαλιγγῶν (Λευίτ. κγ΄ 24-25· Ἀριθ.
κθ΄ 1-6).

β. Εὐχαριστίες καὶ Δεήσεις. Ἡ Ἐκκλησία ἀποδίδει εὐχαριστίες
στὸν Θεὸ γιὰ τὴν εὐνοίαν Του πρὸς τὴν Κτίσι, ἀλλὰ καὶ προσεύχεται

στον Κύριο ζητούσα εύκρασίαν άέρων, βροχάς έγκαιρους καί εύφορίαν γής, δηλαδή όπως «ό Θεός γένη ίλεως καί εύλογήση τόν νέον χρόνον», τόν Νέον Ένιαυτόν τής Χρηστότητος Αυτού.

γ. Εϊσοδος του Κυριου στην Συναγωγη.

Σήμερα γίνεται άνάμνησις τής μεταβάσεως του Κυριου μας στην Συναγωγη τής Ναζαρετ (αυτή διασώζεται μέχρι σήμερα), όπου του έδόθη τó ιερό βιβλίο του Αγίου Προφήτου Ησαΐου, προς άνάγνωσιν καί κήρυγμα· τότε, ό Χριστός μας άνέγνωσε τó χωρίο, όπου ό Προφήτης όμιλεί έπ' όνόματι του Σωτήρος: «Πνεύμα Κυριου έπ' έμέ (του Χριστου-Μεσσιου), ου εϊνεκεν εχρισέ με, εύαγγελισασθαι πτωχοίς άπέσταλκέ με, κηρϋξαι ένιαυτόν Κυριου δεκτόν» (Λουκ. δ' 18).

• **Δηλαδή,** ή Έορτή αυτή μάς θυμίζει σήμερα, όποτε ή φύσις έτοιμάζεται να διατρέξη έναν νέο κύκλο έποχών-ένα Νέο Έτος, ότι ό Χριστός καί Σωτήρας μας εϊναι ό Δημιουργός του κόσμου καί του χρόνου, ό Όποιος έσαρκώθη για να άνακεφαλαιώση καί άποκαταλλάξη τά πάντα έν Έαυτῶ.

Σήμερα, όλοι οί Χριστιανοί, άπανταχοϋ τής οικουμένης, δοξολογοϋν τόν Πανάγιο Τριαδικό Θεό, ό Όποιος έπλασε καί διακρατεί τά πάντα έν τή ζωή καί άποστέλλει άφθονες τς εύλογίες Του σε όλα τά κτίσματα κάθε έποχή.

• **Ό Ένας** τής Τριάδος, ό Κύριός μας Ίησοϋς Χριστός, άνοίγει τς πύλες του Νέου Έτους, έκκλησιοποιεί τήν φύσι καί τόν χρόνο, καί μάς καλεϊ να έμβα-

(*) **Ίνδικτος, Ίνδικτιών, Indictio** Όρισμός, Θεσπισμα ή Διάγγελμα του Ρωμαίου Αυτοκράτορος περι του φόρου, ό όποιος άπέβλεπε στην διατήρησι των στρατευμάτων καί έπληρώνετο κατ' ένιαυτόν πρό του χειμῶνος, έπι δέκα πέντε έτη. Ό όρος **Ίνδικτιών** άποδίδεται καί σε όλο τόν δεκαπενταετή κύκλο καί για κάθε ένα έτος τής περιόδου.

• Αρχή τής Ίνδικτου = Αρχή εκάστου έτους εκ των 15 τής Ίνδικτιώνος = Αρχή του Νέου Έτους, πολιτικού παλαιά = Αρχή του Νέου Έκκλησιαστικού Έτους, τώρα.

■ **Εϊναι** αξιοπαρατήρητον, ότι όταν τελικά ώρίσθηκε ως Αρχή του Πολιτικού Έτους ή 1η Ίανουαριου, ή Έκκλησία δέν έθεώρησε ως άναγκαϊον να μεταφέρη-μετακινήση τήν σχετική Έορτήν, άλλ' ένε-

Τής Ίνδικτου.

Άπολυτίκιον. Ήχος β'.

Ό πάσης Δημιουργός τής κτίσεως, ό καιρούς καί χρόνους έν τή ίδια έξουσία θέμενος, εύλόγησον τόν στέφανον του ένιαυτου τής χρηστότητός Σου Κύριε, φυλάττων έν ειρήνη τούς Βασιλείς καί τήν πόλιν Σου, πρεσβείαις τής Θεοτόκου, Μόνε Φιλάνθρωπε.

Κοντάκιον. Ήχος δ'.

Ό ύψωθεις έν τῷ σταυρῶ.

Ό τών αιώνων Ποιητής καί Δεσπότης, Θεέ τών όλων Ύπερούσιε όντως, τήν ενιαύσιον εύλόγησον περίοδον, σφύζων τῶ έλεει Σου τῶ άπειρω, Οικτίρμον, πάντας τούς λατρεύοντας, Σοι τῶ μόνω Δεσπότη, καί εκβοώντας φόβω, Λυτρωτά· εύφορον πᾶσι, τó έτος χορήγησον.

Μεγαλυνάριον.

Άναρχε Τρισήλιε Βασιλεϋ, ό καιρών καί χρόνων, τας έλίξεις περισκοπών, εύλόγησον τόν κύκλον, τής νέας περιόδου, τας άγαθάς Σου δόσεις πᾶσι δωρούμενος.

θύνουμε εκ νέου στον προορισμό μας; να γίνωμε Ναοί τής Αγίας Τριάδος, μέτοχοι τής Ζωής του Θεου καί έπομένως κατὰ χάριν αιώνιοι, μέσα στην Καινήν Γην καί τούς Καινούς Ούρανοϋς των Έσχάτων.

το ὕψωθεις έν τῷ σταυρῶ

μεινε στην **από του Δ' αι.** Έορτολογική Τάξι τής Νέας Ίνδικτου-1ης Σεπτεμβριου, θεωρήσασα ότι έχει • τó **ιδικόν Της έτος,** ήτοι τó **Έκκλησιαστικόν Έτος,** • τήν **ιδικήν Της πρωτοχρονιά,** ήτοι τήν **1ην Σεπτεμβριου** καί συνεπῶς • τó **ιδικόν Της ήμερολόγιον,** ήτοι τó **Έκκλησιαστικόν Ήμερολόγιον,** τó όποϊον εϊναι συνυφασμένο άρρήκτως με τó **Έκκλησιαστικόν Έορτολόγιον.**

■ **Τοιουτοτρόπως,** κατανοείται καλύτερον γιατί ή άποδοχή υπό των Καινοτόμων-Οικουμενιστών του νέου ή διωρθωμένου ή γρηγοριανου ή πολιτικού ήμερολογίου (1924 κ. έ.) ήταν εκκλησιαστικῶς άτοπος. Οϋτως ή άλλως, ήταν βεβαίως άτοπος, έφ' όσον πραγματοποιήθηκε στην προοπτική του Οικουμενισμου.

Ἡ Θεοτόκος θεολογεῖ καὶ κατηχεῖ
Τὸ Μυστήριον
τῆς θείας Εὐχαριστίας*

ΖΟΥΣΕ στήν χώρα τῶν Ἀλαμανῶν** ἕνας Ἱερέας πολὺ ἐνάρετος, ὁ Πελάγιος, ποὺ ἔτρεφε ξεχωριστὴ εὐλάβεια στήν Ὑπεραγία Θεοτόκο.

Ὁ διάβολος ὁμως φθόνησε καὶ τοῦ ἔσπειρε λογισμό ἀπιστίας γιὰ τὴν θεία Κοινωνία. «Πῶς εἶναι δυνατόν», σκεφτόταν, «νὰ γίνονται τὸ ψωμί Σῶμα καὶ τὸ κρασί Αἷμα Χριστοῦ!».

Ἀπ' αὐτοὺς λογισμοὺς αὐτοὺς ἔπεφτε σὲ μεγάλη θλίψη, ἀλλὰ δὲν τολμοῦσε νὰ συμβουλευθεῖ κανέναν ἄνθρωπο. Γι' αὐτὸ πρόστρεξε στήν ἴδια τὴν Παναγία καὶ τὴν παρακάλεσε νὰ τὸν πληροφορήσει σχετικά.

* * *

Κάποια ἡμέρα λοιπὸν, ἐνῶ λειτουργοῦσε, ὅταν ἔφτασε στὸ «Ἐξαιρέτως τῆς Παναγίας ἀχράντου...», ἐξαφανίστηκε ἀπὸ τὸ Δισκάριο ὁ ἅγιος Ἄρτος. Ἐξερεύνησε ὁ Πελάγιος τριγύρω, ἀλλὰ δὲν τὸν βρῆκε.

– Παναγία μου! φώναζε τρομαγμένος, γνωρίζω ὅτι γιὰ τὴν ὀλιγοπιστία καὶ τὴν ἀμφιβολία μου μὲ σιχάθηκε ὁ Χριστὸς κι ἔφυγε ἀπὸ μπροστά μου γιὰ νὰ μὴν κοινωνήσω, ὁ ἀνάξιος. Ἐσὺ ὁμως παρακάλεσέ Τον νὰ μὲ συγχωρήσει!

Βλέπει τότε μπροστὰ στήν ἁγία Τράπεζα τὴν ὑπερένδοξη Βασίλισσα μὲ τὸ θεῖο Βρέφος στήν ἀγκαλιά Της νὰ τοῦ λέει:

– Αὐτὸ τὸ Βρέφος εἶναι ὁ Ποιητὴς τῆς οἰκουμένης, ὁ Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ· τέλειος Θεὸς καὶ τέλειος ἄνθρωπος. Αὐτὸς πέθανε στὸν Σταυρὸ γιὰ τὴν σωτηρία τοῦ κόσμου καὶ ἀναστήθηκε. Αὐτὸς καὶ τώρα καθημερινὰ συγκαταβαίνει μὲ θαυμαστὸ τρόπο στὸ σχῆμα τοῦ ψωμοῦ καὶ τοῦ κρασιοῦ, γιὰ τὴν πολλὴ ἀγάπη Του στοὺς ἄνθρώπους, καὶ προσφέρεται σ' αὐτοὺς γιὰ τὸν ἁγιασμό τῆς ψυχῆς τους. Ψηλάφησέ Τον λοιπὸν κι ἐρεύνησε ἄφοβα, γιὰ νὰ διαπιστώσεις ὅτι πρόκειται γιὰ ἀληθινὴ θεωρία, ὅτι εἶναι σῶμα πραγματικὸ μὲ σάρκα καὶ αἷμα, καθὼς Τὸν ἐγέννησα.

Ἔτσι ἀκριβῶς γίνονται ὁ ἄρτος καὶ ὁ οἶνος ὅταν λειτουργεῖς. Ἐπειδὴ ὁμως ἡ ἀνθρώπινη φύση δὲν μπορεῖ νὰ φάει σάρκα ὠμὴ καὶ νὰ πιεῖ αἷμα, γι' αὐτὸ μὲ πάνσοφο τρόπο ὁ Παντοδύναμος προσφέρεται μὲ τὴ μορφή τοῦ ψωμοῦ καὶ τοῦ κρασιοῦ, ὥστε νὰ μπορεῖ ὁ καθένας νὰ Τὸν μεταλαμβάνει μὲ λαχτᾶρα καὶ πόθο. Κοινωνήσε λοιπὸν κι ἐσὺ μὲ εὐλάβεια καὶ πίστη, γιατί ὅποιος Τὸν παίρνει μέσα του ἅζια, γίνεται μέτοχος τῆς θείας δόξας Του.

* * *

Μ'αὐτὰ τὰ λόγια ἡ Δέσποινα ἀπέθεσε τὸ Βρέφος στήν ἁγία Τράπεζα, κι ἀφοῦ Τὸ προσκύνησε ταπεινά, ἔγινε ἄφαντη.

Τότε ὁ Ἱερέας πῆρε μὲ φόβο καὶ χαρὰ στὰ χέρια τὸ θεῖο Βρέφος, τὸ ἀσπάστηκε εὐλαβικὰ καὶ διαπίστωσε πὼς ἦταν πράγ-

ματι ἕνα ζωντανὸ βρέφος μὲ ἀληθινὴ σάρκα. Ὑστερα Τὸ ἀκούμπησε στήν ἁγία Τράπεζα, ἔπεσε στήν γῆ καὶ προσευχήθηκε μὲ δάκρυα:

«Πιστεύω, Κύριε, καὶ ὁμολογῶ πὼς Ἐσὺ εἶσαι ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ποὺ γεννήθηκες ἀπὸ τὴν ἀειπάρθενο Μαρία. Σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὴν χάρη ποὺ ἀξιώθηκα σήμερα ὁ ἀνάξιος, καὶ παρακαλῶ νὰ μοῦ συγχωρέσεις τὴν παλιά μου δυσπιστία. Καὶ τώρα ἀξιώσέ με νὰ Σὲ κοινωνήσω ὄχι σὰν Βρέφος, ἀλλὰ σὰν Ἄρτο».

Ἄφοῦ προσευχήθηκε ἔτσι μὲ πίστη, σηκώνεται καὶ βλέπει μπροστὰ του τὸν ἅγιο Ἄρτο ὅπως καὶ πρίν. Μετέλαβε μὲ εὐφροσύνη, καὶ συνέχισε σ' ὅλη του τὴν ζωὴ νὰ ἱερουργεῖ τὰ θεῖα Μυστήρια μὲ περισσὴ εὐλάβεια.

(*) Θαύματα καὶ Ἀποκαλύψεις ἀπὸ τὴν Θεία Λειτουργία, ἐκδόσεις Ἱερᾶς Μονῆς Παρακλήτου, σελ. 46-48, Ὁρωπὸς Ἀττικῆς 1997. Ἐπιμέλ. ἡμετ.

(**) Οἱ Ἀλαμανοὶ ἦταν Γερμανικὴ φυλὴ ποὺ ἐμφανίστηκε τὸν 2ο αἰ. Οἱ Ἀλαμανοὶ κατόρθωσαν νὰ συστήσουν τὸ Δουκάτο τῆς Ἀλαμανίας τὸ 10ο αἰ., ποὺ διαλύθηκε ὁμως στὸν 11ο.

Ἐπὶ τῇ ἱεράῃ Ὑψώσει τοῦ Τιμίου Σταυροῦ
(14ῃ Σεπτεμβρίου)

Εὐλαβικὲς πράξεις μέ τὸν Σταυρὸ

Ἀπὸ τὰ παλιά χρόνια:

Οἱ γυναῖκες, προτοῦ βάλουν στὸ φούρνο νὰ ψήσουν τὸ ψωμί, τὸ σφράγιζαν μετὰ τὸ σημεῖο τοῦ σταυροῦ.

- Οἱ νοικοκυραῖοι χάραζαν στὴν ὄψη τοῦ σπιτιοῦ τους τὸν σταυρὸ.
- Οἱ τεχνῖτες στόλιζαν μετὰ σταυρὸ κοσμήματα καὶ σκεύη.
- Οἱ στρατιῶτες, προτοῦ φύγουν γιὰ τὴ μάχη, ἔκαναν τὸ σταυρὸ τους.

Διὰ μέσου τῶν αἰώνων μέχρι σήμερα:

Μὲ σταυρολούλουδα στὸ θυμιατήρι σταυρώνονται ὅταν εἶναι ἄρρωστοι καὶ βρῖσκουν τὴν υγεία τους.

- Σταυρώνουν τὴ λεκάνη ποὺ θὰ ζυμώσουν τὸ πρόσφορο.
- Μὲ βασιλικὸ τοῦ Σταυροῦ πλαῖι στὸ φύραμα, ὑψώνεται ἐκεῖνο χωρὶς μαγιά, ἂν τὸ κάνουν μετὰ πίστη.
- Οἱ μητέρες σταυρώνουν τὰ παιδιά τους:
 - πρὶν ἀπὸ τὸ ντύσιμο
 - πρὶν ἀπ' τὸν ὕπνο - τὸ μαξιλάρι τους
 - πρὶν ἀπ' τὸ φαγητὸ
 - πρὶν νὰ πιοῦν νερὸ (κινοῦν σταυροειδῶς τὸ ποτήρι στὸν ἀέρα)
 - ὅταν χτυποῦν
 - ὅταν χασμουριοῦνται
 - ὅταν κλαῖνε τὴν νύχτα
 - ὅταν τὰ ἐπαινοῦν
- Οἱ οἰκοδόμοι βάζουν μεγάλο ξύλινο σταυρὸ στὴν στέγη τοῦ οἰκοδομήματος.

• Ἀθλητὲς κάνουν τὸν σταυρὸ τους πρὶν ἀπ' τὸν ἀγῶνα καὶ μετὰ τὴν νίκη.

• Σὲ κάθε ἔκτακτο καὶ δύσκολο συμβάν κάνουμε τὸ σταυρὸ μας: ἀστραπὲς καὶ βροντὲς, σεισμός, πυροβολισμοὶ κ.λ.π.

• Τὸν Σταυρὸ ρίχνουν στὴν θάλασσα τῶν Θεοφανείων, στὶς λίμνες, στοὺς ποταμοὺς καὶ στὶς δεξαμενὲς γιὰ νὰ ἁγιαστοῦν τὰ νερά.

• Τὸ Σταυρὸ βάζουν γιὰ φύλακα στὰ πλοῖα, τὰ αὐτοκίνητα, τὰ τραῖνα, τὰ ἀεροπλάνα.

• Οἱ ποιμένες κάθε ἄνοιξη κάνουν Ἁγιασμὸ καὶ ραντίζουν μ' αὐτὸν τὰ κοπάδια τους, εὐχαριστώντας τὸν Θεὸ ποὺ τὰ φύλαξε ἀπὸ τοὺς κινδύνους τοῦ χειμῶνα καὶ παρακαλώντας Τον νὰ τὰ εὐλογήσει:

- στὶς πόρτες τῶν μαντριῶν τους βάζουν ξύλινους σταυροὺς.

- στὰ ἄρρωστα ζῶα τους δίνουν Ἁγιασμὸ.

- πρὶν ἀρχίσουν τὸ ἄρμεγμα, κάνουν μετὰ τὴν παλάμη τους τρεῖς φορές τὸ σημεῖο τοῦ Σταυροῦ στὸ καρδάρι, καὶ τρεῖς φορές στὸ τέλος, καὶ τρεῖς φορές κάνουν οἱ ἴδιοι τὸν σταυρὸ τους, εὐχαριστώντας τὸν Θεὸ γιὰ τὸ πολύτιμο τοῦτο δῶρο Του.

• Οἱ Μοναχοὶ σὲ κάθε πράξη τους τὸν σταυρὸ τους κάνουν, καὶ κάθε κόμπος τοῦ κομποσχοινοῦ τους εἶναι ἑννέα σταυροί.

• Οἱ Κληρικοὶ μετὰ τὸν Σταυρὸ σφραγίζουν κάθε ἐνέργειά τους στὸν Ναό.

• Στὴν ἀνομβρία ὁ Ἱερέας παίρνει τὸν Σταυρὸ καὶ πηγαίνει μετὰ τὸν λαὸ στὰ χωράφια καὶ κάνουν Λιτανεία, ἔχοντας μαζὶ τους καὶ τὶς ὀμπρέλες τους, γιὰτὶ συνήθως μετὰ τὴν Λιτανεία βρέχει. Ἔτσι γινόταν παλαιότερα.

• Οἱ Μακεδονομάχοι ἕναν μεγάλο λευκὸ σταυρὸ εἶχαν στὰ πηλήκιά τους.

• Πολλοὶ βγαίνοντας ἀπὸ τὸ σπίτι, κάνουν τὸν σταυρὸ τους γιὰ νὰ φύλακός τους ἐκεῖ ποὺ θὰ πάνε, καὶ γυρνώντας τὸν κάνουν γιὰ νὰ εὐχαριστήσουν.

Ο ΕΣΤΑΥΡΩΜΕΝΟΣ

Ας μὴ ντρεπόμαστε νὰ ὁμολογοῦμε τὸν Ἐσταυρωμένο. Ἄς θέσουμε μετὰ θάρρος στὸ μέτωπο ὡς σφραγίδα τὸ σημεῖο τοῦ Σταυροῦ μετὰ τὰ δάχτυλά μας. Κι' ἄς κάνουμε τὸ ἴδιο σὲ ὅλα καὶ σὲ κάθε περίστασι· στὸ ψωμί ποὺ τρώμε, στὰ ποτήρια ἀπ' ὅπου πίνουμε, ὅταν μπαίνουμε καὶ ὅταν βγαίνουμε, ὅταν πέφτουμε νὰ πλαγιαίσουμε κι' ὅταν σηκωνόμαστε, ὅταν περπατᾶμε κι' ὅταν εἴμαστε ἀκίνητοι. Μεγάλη εἶναι ἡ φυλακτικὴ του δύναμις. Εἶναι τὸ σημεῖο τῶν πιστῶν καὶ τὸ φόβητρο τῶν δαιμόνων.

(Κύριλλος Ἱεροσολύμων)

Ἡ μεγάλη ὠφέλεια ἀπὸ τῆν Ἐλεημοσύνη

Ὁ «φτωχὸς» Ἄγγελος*

ΟΣΙΟΣ Γρηγόριος ὁ Διάλογος, πάπας Ρώμης, ἔζησε τὸν 6ο αἰῶνα. Πρὶν ἀνεβεῖ στὸν ἐπισκοπικὸ θρόνον τῆς Ρώμης, ἴδρυσε στὸ Μόντε Τσέλιο Μονὴ στὸ ὄνομα τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Ἀνδρέου, ὅπου καὶ ἠγουμένευσε γιὰ μεγάλο χρονικὸ διάστημα, διάγοντας βίον αὐστηρὸ καὶ ἀσκητικόν.

* * *

Κάποια ἡμέρα χτύπησε τὴν πύλην τῆς Μονῆς ἓνας φτωχὸς καὶ ζητοῦσε ἐλεημοσύνη. Ὁ Ἅγιος τοῦ ἔδωσε ἕξι νομίσματα. Ὁ φτωχὸς σὲ λίγο ξαναγύρισε καὶ ζήτησε πάλι. Ὁ Ὅσιος τοῦ ἔδωσε ἄλλα ἕξι νομίσματα. Αὐτὸ ἐπαναλήφθηκε καὶ τρίτη φορά, ὅποτε, μὴ ἔχοντας τί νὰ τοῦ δώσει, τοῦ χάρισε πρόθυμα ἓνα ἀσημένιο πιάτο τοῦ Μοναστηριοῦ.

Οἱ κανόνες τῆς Μονῆς ἀπαγόρευαν κάτι τέτοιο, ἀλλὰ ἡ σπλαχνικὴ καρδιὰ τοῦ Ὁσίου δὲν ἄντεχε ν' ἀπομακρύνει τὸν φορτικὸ ζηπιάνο μὲ ἄδεια χέρια.

* * *

Τὴν ἴδια τακτικὴ ἀκολουθοῦσε ὁ Ἅγιος Γρηγόριος κι ὅταν ἀργότερα ἔγινε Πάπας Ρώμης.

Κάποια ἡμέρα ἔστειλε καὶ κάλεσαν δώδεκα φτωχοὺς γιὰ νὰ φᾶνε μαζί του.

Τὴν ὥρα τοῦ γεύματος παρατήρησε ὁ Ὅσιος -καὶ μόνο αὐτὸς- πὼς ὑπῆρχε καὶ δέκατος τρίτος καλεσμένος. Φαινόταν ὅμως διαφορετικὸς ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Στὸ πρόσωπό του καθρεφτιζόταν μιὰ ἐξαιρετικὴ εὐγένεια ψυχῆς.

Στὸ τέλος τὸν καλεῖ καὶ τὸν ρωτᾷ:

- Ποιὸς εἶσαι καὶ πὼς ἦρθες ἐδῶ;

- Εἶμαι Ἄγγελος Κυρίου, ἀποκρίθηκε ἐκεῖνος. Εἶμαι ὁ ἴδιος ποὺ εἶχα ἔρθει καὶ παλαιότερα, σταλμένος ἀπὸ τὸ Θεὸ γιὰ νὰ σοῦ ζητήσω ἐλεημοσύνη, καὶ μοῦ ἔδωσες τὸ ἀσημένιο πιάτο. Μὲ εἶχε στείλει ὁ Κύριος γιὰ νὰ δοκιμάσει τὴν εὐσπλαχνία σου. Γι' αὐτὸ καὶ σὲ προχείρισε Ἀρχιερέα. Ἀπὸ τότε πῆρα τὴν θεϊκὴ ἐντολὴ νὰ βρίσκομαι πάντα κοντά σου καὶ νὰ σὲ προστατεύω.

(*) Ἐμφανίσεις καὶ Θαύματα τῶν Ἀγγέλων, ἐκδόσεις Ἱερᾶς Μονῆς Παρακλήτου, σελ. 157-158, Ὁρὼπος Ἀπικῆς 1995. Ἐπιμέλ. ἡμετ.

Ἡ Ἐλεημοσύνη ἀνακουφίζει
τὶς ψυχὰς τῶν κεκοιμημένων

«Μὲ ἔβγαλες ἀπὸ τὸν ἄδη!»*

ΠΡΙΝ μερικὲς δεκαετίες, σ' ἓνα χωριουδάκι τῆς Ἡλείας, ζούσε μιὰ χαριτωμένη ἀπ' τὸν Θεὸ ψυχή, ἡ κυρα-Κατερίνα.

Δὲν ἤξερε καθόλου γράμματα. Ὅμως ἦταν ἓνας πολὺ φωτισμένος ἄνθρωπος, μὲ ἀκλόνητη ζωντανὴ πίστι, σὰν κι ἐκείνη ποὺ εἶχαν οἱ πρῶτοι Χριστιανοὶ ποὺ ἐπεφταν καὶ στὴν φωτιὰ γιὰ τὸν Χριστό, προκειμένου νὰ μὴν τὸν ἀρνηθοῦν.

Καὶ ἔτσι ἐκπληρώθηκαν καὶ στὴν κυρα-Κατερίνα τὰ λόγια τοῦ Κυρίου ποὺ εἶπε:

“Πάντα ὅσα ἐὰν αἰτήσητε ἐν τῇ προσευχῇ πιστεύοντες, λήψετε”
(Μαθθ. 21, 22).

* * *

Ὅταν τὸν Ἰούλιο σκοτείνιαζε ὁ οὐρανὸς ἀπ' τὰ σύννεφα κι ἐρχόταν βροχή, ἐπειδὴ οἱ θημωνιὲς μὲ τὰ στάχυα περίμεναν γι' ἀλώνισμα στ' ἀλώνια, κι ἂν ἔβρεχε θὰ καταστρεφόταν ἢ σοδειὰ, οἱ χωρικοὶ ἔτρεχαν στὴν κυρα-Κατερίνα γιὰ νὰ προσευχηθῆ νὰ μὴν βρέξη!

Κι ἐκείνη, πήγαινε μπροστὰ στὴν Εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ, προσ-

ευχόταν, και τὰ σύννεφα ἔφευγαν!

Ὅταν ἀρρώσταινε κανείς, πάλι κατέφευγαν στην κυρα-Κατερίνα νὰ τοὺς σταυρώσῃ και νὰ προσευχηθῆ. Καί, ἂν διέθεταν και οἱ ἀσθενεῖς πίστι, τὸ θαῦμα γινόταν.

Ποτὲ δὲ ἡ ἀγιασμένη αὐτὴ γυναῖκα δὲν δέχθηκε χρήματα ἢ δῶρα. Ὅ,τι ἔκανε, τὸ ἔκανε ἀνιδιοτελῶς, μὲ μεγάλη ἀπλότητα και φυσικὴ ταπεινοφροσύνη. Ἡ σκέψις τῆς ἦταν παρθενικὴ. Δὲν τὴν ἐμόλυνε αὐταρέσκεια ἢ ὑπερηφάνεια. Γι' αὐτό, τὸ χάρισμα τοῦ Θεοῦ δὲν τὸ ἔχασε μέχρι τὸ τέλος τῆς ωραίας ζωῆς τῆς.

* * *

Κάποτε, ὁ Ἱερεὺς τοῦ χωριοῦ ἐντυπωσιασμένος ἀπὸ τ' ἀποτελέσματα τῆς προσευχῆς αὐτῆς τῆς πιστῆς γυναῖκας, τὴν φώναξε και ἰδιαίτερος τὴν ἐρώτησε:

—*Παιδί μου Κατερίνα, τί προσευχὴ κάνεις μπροστὰ στην Εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ;*

Κι ἐκείνη τοῦ ἀπάντησε μὲ ὅλη τῆς τὴν ἀπλότητα:

—*Ἐγὼ παπούλη μου, ὅπως γνωρίζεις, δὲν ξέρω γράμματα. Λέω μιὰ προσευχὴ πὸν μοῦμαθε ἢ γιαγιά μου. Λέω:*

“Ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ Λόγος, και ὁ Λόγος ἦν πρὸς τὸν Θεόν, και Θεὸς ἦν ὁ Λόγος”!

Ὁ Ἱερεὺς ἔμεινε κατάπληκτος σὰν ἄκουσε τὸν πρῶτο στίχο τοῦ κατὰ Ἰωάν-

νην ἀγίου Εὐαγγελίου!

Ἄφου λοιπὸν βεβαιώθηκε γιὰ τὸ ἄδολον αὐτῆς τῆς ψυχῆς και τὴν ἀπλὴ και βαθειὰ τῆς πίστι, τῆς εἶπε:

—*Προσεύχου, παιδί μου, προσεύχου ὅπως προσεύχεσαι.*

* * *

Ὅταν ἦρθε ἡ φοβερὴ γερμανικὴ κατοχὴ, τὸ 1941, και οἱ Ἕλληνες καταδικάστηκαν σὲ λιμοκτονία και ὁ κόσμος πέθαινε ἀπὸ τὴν πείνα, τὸ μεγαλεῖο τῆς ψυχῆς τῆς κυρα-Κατερίνας φάνηκε ἀκόμη πιὸ πολὺ.

Ὁ συγχωρεμένος ὁ ἄνδρας τῆς τῆς εἶχε ἀφήσει ἀρκετὴ περιουσία, τὴν ὁποία εἶχε ἀπὸ τὸν πατέρα του, τὸν κυρ-Ἀλέξη. Μεταξὺ τῶν ἄλλων, τὸ κελλάρι τοῦ σπιτιοῦ εἶχε 1.000 ὀκάδες σιτάρι και δύο μεγάλα πιθάρια λάδι. Ἐτσι ἡ κυρα-Κατερίνα ἄρχισε τὴν διανομὴ στοὺς πεινασμένους. Εἶχε ἓνα πιάτο βαθύ, τὸ γέμιζε και μοίραζε γενναϊόδωρα.

Ὅταν οἱ ἐλεημένοι τῆς ἔδιναν εὐχές, ἐκείνη τοὺς ἔλεγε:

—*Ὅχι σὲ μένα εὐχαριστίες. Τὸ σιτάρι εἶναι ἀπὸ τὴν περιουσία τοῦ πεθεροῦ μου, τοῦ μπαρμπα-Ἀλέξη. Νὰ λέτε: “Θεὸς συγχωρὲς τὸν κυρ-Ἀλέξη”.*

Ὅταν εἶχε μοιράσει τίς 500 ὀκάδες, εἶδε στὸν ὕπνο τῆς τὸν πεθερὸ τῆς, γιὰ τὸν ὁποῖο ἔλεγαν ὅτι ἦταν τσιγκούνης κι ἄς ἦταν πλούσιος. Τὸν εἶδε σὰν κατάδικο, μὲ τὰ μαλλιά του μεγαλωμένα μέχρι κάτω, σὲ κακὰ χάλια.

Ἡ κυρα-Κατερίνα πῆρε τότε ἓνα ψαλίδι, τοῦκοψε, λέει, τὰ μαλλιά, τὸν περιποιήθηκε και τὸ πρόσωπο τοῦ κεκοιμημένου φωτίστηκε!

Τότε γύρισε και τῆς εἶπε μὲ ἀνακούφισι:

—*Νᾶσαι εὐλογημένη, Κατερίνα μου! Μὲ τίς ἐλεημοσύνες σου μ' ἔβγαλες ἀπ' τὸν ἄδη, παιδί μου!*

* * *

Τὰ ἀνωτέρω τὰ ἀφηγήθηκαν μὲ συγκίνησι ὁ γυιὸς τῆς εὐλογημένης αὐτῆς ψυχῆς, τῆς κυρα-Κατερίνας, μαζί μὲ τὴν γυναῖκα του (τὴν νύφη τῆς), σὲ ἓνα προσκύνημά τους στὴν Παναγία τὴν Βαρνάκοβα, τὴν Διακαινήσιμο ἑβδομάδα τοῦ ἐφετεινοῦ χρόνου (2009).

• **Ἄλλη** μιὰ περίπτωσι πὸν ἀποδεικνύεται πόσο οἱ ἐλεημοσύνες ἀνακουφίζουν τίς ψυχές τῶν κεκοιμημένων, ὅπως οἱ προσευχές πὸν γίνονται και ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία και ἀπὸ τοὺς συγγενεῖς.

(*) Ἐκφράσεις τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου, ἔκδοσις Ἱερᾶς Γυναικείας Μοναστικῆς Ἀδελφότητος Παναγίας Βαρνάκοβας, σελ.103-106, Εὐπάλιο Δωρίδος Φωκίδος 2009. Ἐπιμέλ. ἡμετ.

Ἡ θεομίσητη ἔκτρωσι καὶ
τὰ τραγικὰ ἐπακόλουθά της

Ἡ εὐσπλαγχνία τοῦ Θεοῦ καταδιώκει τὸν ἁμαρτωλὸ *

ΜΙΑ οἰκογένεια ζοῦσε κά-
που στὴ Χαλκιδική πρὶν ἀπὸ σα-
ράντα χρόνια. Ἦταν εὐπορη καὶ
εἶχε δύο παιδιὰ. Τὸ μεγάλο ἦταν
ἐπτὰ ἐτῶν καὶ τὸ δεύτερο πέντε.

* * *

Μένει ἔγκυος ἡ σύζυγος στὸ
τρίτο παιδί καὶ θέλει ὅπωςδήποτε
νὰ διακόψῃ τὴν ἐγκυμοσύνη της.
Καὶ παρὰ τίς σφοδρὲς ἀντιρρήσεις
τοῦ συζύγου της, ἐκεῖνη ἐπιμένει
καὶ κρυφὰ κάνει ἔκτρωσι.

-Θὰ μᾶς κάψῃ ὁ Θεός, γυναῖ-
κα, εἶπε ὁ σύζυγος τότε.

-Ποιὸς Θεός, βρὲ ἄνδρα; Ἄν
ὑπάρχῃ Θεός, ἄς ἔλθῃ τώρα!...

Σ' ἓνα μῆνα ἀδιαθέτησε λί-
γο ὁ σύζυγος καὶ κάποια Κυριακὴ
παίρνει ἡ μητέρα τὸ μεγαλύτε-
ρο παιδί καὶ ἀνεβαίνουν στὸ
τρακτέρ γιὰ νὰ πάνε στὸ χωράφι.
Ἀναποδογυρίζει ὅμως τὸ τρακτέρ
καὶ σκοτώνεται τὸ παιδί τῶν ἐ-
πτὰ ἐτῶν. Καταλαβαίνετε τί θρη-
νος, τί ὀδυρμός, τί κοπετός. Ἀβά-
σταχτη ἢ λύπη, ἢ ἀπελπισία καὶ
ἀνυπόφορο τὸ συναίσθημα τῆς
ἐνοχῆς γιὰ μιὰ μάνα, ὅταν θεωρῇ
τὸν ἑαυτό της ὑπαίτιο γιὰ τὸ
θάνατο τοῦ παιδιοῦ της.

* * *

Πέρασε ὁ καιρὸς καὶ μένει πά-
λι ἔγκυος ἡ σύζυγος. Ἐπιμένει καὶ
πάλι νὰ κάνῃ ἔκτρωσι. Τώρα ὅμως

ὁ σύζυγος ἦταν ἀμετάπειστος.
Μάλιστα τὴν πρόλαβε ἔξω ἀπὸ
τὴν κλινική, στὴν Θεσσαλονίκη,
καὶ τὴν ἀπειλήσῃ μὲ διαζύγιο,
ἐὰν τολμοῦσε νὰ προχωρήσῃ σὲ
ἔκτρωσι. Ἔτσι ἀναγκάστηκε νὰ
κρατήσῃ τὸ παιδί.

Ἀπὸ τὸ πείσμα της ὅμως καὶ
ἀπὸ τὸν πολὺ της ἐγωισμό, ποὺ
δὲν μποροῦσε νὰ γίνῃ τὸ δικό
της, καὶ ἴσως γιὰ νὰ «πικάρῃ» τὸν
σύζυγο, καταρριέται τὸ ἔμβρυο,
ποὺ εἶχε στὰ σπλάχνα της. Καὶ
ξέρετε τί εἶπε; «Νὰ μὴν πρόλάβῃ
νὰ πενταρίσῃ», δηλαδή νὰ μὴν
πρόλάβῃ νὰ γίνῃ πέντε χρονῶν!

(Ποῦ αὐτὸ σήμαινε ὅτι τὸ παιδί
της τὸ παρέδιδε στὸν σατανᾶ!).

Παρ' ὅλα αὐτὰ ὅμως, ἔρχεται ὁ
καιρὸς καὶ γεννιέται ἓνα χαριτω-
μένο ἀγοράκι, τὸ ὁποῖο, ὅσο πιὸ
πολὺ μεγάλωνε, τόσο καὶ πιὸ χα-
ριτωμένο ἦτο, πλήρες χάριτος,
πνεύματος καὶ σοφίας ἀπὸ βρέ-
φους ἀκόμα. Εἶχε ξετρελάνει τοὺς
πάντες καὶ πολὺ περισσότερο
βέβαια τὴν μητέρα του.

* * *

Δὲν περνάει πολὺς καιρὸς καὶ
ἄρρωσταίνει τὸ κοριτσάκι της, τὸ
δεύτερο παιδί, μὲ καλπάζουσα
λευχαιμία καὶ νοσηλευόταν κατὰ
τίς τελευταῖες του στιγμὲς στὸ
τότε Δημοτικὸ Νοσοκομεῖο τῆς
Θεσσαλονίκης.

Ἦταν Μεγάλῃ Σαρακοστή,
καὶ μάλιστα Παρασκευὴ βράδυ.
Ἀπὸ ἓνα διπλανὸ δωμάτιο ἀκού-
γονταν ἀπὸ τὸ ραδιόφωνο οἱ Χαι-
ρετισμοί. Ἡ μάνα ἔκλαιγε καὶ ἐκεῖ
μέσα στὸ κλάμμα της καὶ στὴν
ἀπελπισία της, ὅπως σήκωσε τὸ
κεφάλι της, γιὰ νὰ παρακαλέσῃ
τὴν Παναγία, ποὺ ἦταν σὲ μιὰ
εἰκόνα πάνω ἀπὸ τὸ προσκέφαλο
τοῦ παιδιοῦ, εἶδε ἓναν τεράστιο
ἀράπη πάνω ἀπὸ τὸ κρεβάτι, ποὺ
τῆς εἶπε:

-Ὅσο καὶ νὰ κλαῖς, ἄδικα φω-
νάζεις. Καὶ αὐτὸ θὰ πεθάνῃ καὶ τὸ
ἄλλο, ποὺ μοῦ ἔταξες, θὰ σοῦ τὸ
πάρω τὴν ἡμέρα ποὺ θὰ συμπλη-

ρῶνῃ τὰ πέντε του χρόνια. Ὅπως
ἀκριβῶς μοῦ τὸ ἔταξες!

Μόλις τὰ ἄκουσε αὐτὰ -βέβαια
κανένας ἄλλος δὲν εἶδε τίποτα-
ἢ μάνα λιποθύμησε. Ὅταν τὴν
συνέφεραν, διηγήθηκε μέσα σὲ
λυγμούς τὸ γεγονός, ὅπως ἀκρι-
βῶς τὸ εἶδε. Τὰ ξημερώματα ἡ μι-
κρὴ κορούλα της πέθανε. Νέος
θρήνος γιὰ τὴν μάνα, τόσο ποὺ πα-
θαίνει νευρικό κλονισμό καὶ γιὰ λί-
γες ἡμέρες ἔμεινε σὲ νοσοκομεῖ-
ο. Ἐνας ἐξαιρετος χριστιανὸς για-
τρός, πολὺ γνωστὸς σὲ μένα, τὴν
βοήθησε πάρα πολὺ στὶς δύσκο-
λες ἐκεῖνες στιγμὲς της.

* * *

Συνήλθε, ἐπέστρεψε στὸ σπι-
τι της καὶ ἓνα βράδυ ποὺ κοιμῶ-
ταν, βλέπει στὸν ὕπνο της ἓνα
συγκλονιστικὸ ὄνειρο. (Παρ' ὅ-
λο ποὺ δὲν πρέπει νὰ δίδουμε ση-
μασία στὰ ὄνειρα, ἐν τούτοις ὅ-
μως αὐτὸ εἶχε ιδιαίτερη σημα-
σία). Βλέπει τὰ δύο της παιδιὰ,
τὸ ἀγοράκι της τὸ μεγάλο καὶ τὸ
κοριτσάκι τὸ δεύτερο, μέσα σὲ
ἓναν ὠραιότατο τόπο, μέσα στὸν
Παράδεισο. Καὶ τὰ ἀκούει νὰ τῆς
λένε:

-Μὴν κλαῖς, μανούλα! Ἐμεῖς
εἴμεθα πάρα πολὺ καλὰ καὶ γιὰ
κανένα λόγο, μὰ ἀπολύτως γιὰ
κανένα, δὲν ξαναγυρίζουμε πί-
σω, σ' αὐτὸν τὸν κόσμον ποὺ
ζεῖτε ἐσεῖς, ποὺ εἶναι σάπιος...
(τὸν καιρὸ ἐκεῖνο ἐ!!! Τώρα νὰ
ἔβλεπαν τὰ παιδιὰ...). Καὶ βρώ-
μικος, γεμάτος πόνο, θλίψι καὶ
ἀπάτη. Ἐσεῖς σὰν γονεῖς, βέβαια,
πονᾶτε.

Ἄλλὰ ἐ-
μεῖς ὅμως
ἐδῶ ζοῦ-
με μέσα
στὴν χα-
ρὰ καὶ
στὴν μα-
καριότη-
τα, μαζὶ
μὲ τοὺς
Ἄγγέλους

καὶ τοὺς Ἀρχαγγέλους, τὰ Χερουβείμ καὶ τὰ Σεραφεῖμ. Ἐσὺ, μάνα, ὅμως πρέπει νὰ προσέχῃς τὸν Μιχαλάκη μας (αὐτὸ τὸ ὄνομα εἶχαν δώσει στὸ παιδί, ὅταν τὸ βάπτισαν). Πρόσεξε, γιατί τὸ ἔταξες στὸν μαῦρο, στὸν κακό. Τὸν δώρησες, μάνα, τὸ θυμᾶσαι; Νὰ πάτε στὰ Ἱεροσόλυμα τὶς ἡμέρες πού τὸ παιδί θὰ συμπληρώνη τὰ πέντε του χρόνια καὶ ἐκεῖ νὰ ρωτήσετε ποιός εἶναι ὁ Ἀσκητής, πού λέγεται πατήρ Πρόδρομος. Ἐκείνη τὴν ἡμέρα τῶν γενεθλίων τοῦ παιδιοῦ νὰ εἴστε κοντά του, δίπλα του...

Ἔτσι, ἀπὸ κείνη τὴν ἡμέρα οἱ ἀγωνίες, οἱ προσευχές, οἱ Παρακλήσεις καὶ οἱ Θεῖες Λειτουργίες πολλαπλασιάστηκαν, γιὰ νὰ μὴν χάσῃ ἡ μάνα καὶ τὸ τρίτο της παιδί.

* * *

Ἐρχόμεθα στὸ καλοκαίρι τοῦ 1968, τότε πού ὁ Μιχαλάκης συμπλήρωνε τὰ πέντε του χρόνια. Οἱ ταλαιπωρημένοι γονεῖς ξεκίνησαν γιὰ τὰ Ἱεροσόλυμα. Ἐψάξαν καὶ βρῆκαν τὸν πατέρα Πρόδρομο μὲ πολλὲς δυσκολίες, γιατί ὑπῆρχε ἐκεῖνο τὸν καιρό, (ὅσοι εἶναι κάπως μεγάλοι στὴν ἡλικία θὰ τὸ γνωρίζουν), ἐμπόλεμος κατάσταση μεταξύ Ἰσραὴλ, Ἰορδανίας καὶ Αἰγύπτου καὶ οἱ ἡμέρες ἦταν πολὺ, πάρα πολὺ κρίσιμες. Δὲν ἦταν εὐκόλη ἢ μετακινήσεις, ιδιαίτερα πρὸς τὸ μέρος τοῦ Σινᾶ, ἀλλὰ τελικὰ κατάφεραν νὰ περάσουν, μέσω τῆς διπλωματικῆς ὁδοῦ καὶ μὲ τὴν βοήθεια τοῦ

ἐκεῖ Πατριαρχείου, πῆγαν καὶ βρῆκαν τὸν πατέρα Πρόδρομο.

Τοὺς κράτησε λοιπὸν κοντά του καὶ τὸ πρῶν τῆς 12ης Αὐγούστου, (τὸ παιδί εἶχε γεννηθεῖ στὶς 12 Αὐγούστου), ὁ πατήρ Πρόδρομος εἶχε συνεννοηθῆ μὲ ἄλλους συνασκητὰς Ἱερεῖς, νὰ κάνουν διαδοχικὰ σὲ διαφορετικὲς Σκῆτες τὴν μία Λειτουργία μετὰ τὴν ἄλλη μέχρι τὸ βράδυ.

Ὁ πατήρ Πρόδρομος πῆρε Ὁράρια Διακόνων, τὰ ὁποῖα ἔδωσε μεταξύ τους, καὶ μ' αὐτὰ ἔδωσε τὸ Μιχαλάκη στὴν ἀγία Τράπεζα. (Δηλαδή μαζί μὲ τὴν ἀγία Τράπεζα ἔδωσε τὸ Μιχαλάκη γύρω-γύρω σφιχτά). Καὶ ἔτσι ὅπως ἦταν δεμένος, ἐκεῖ στὴν ἀγία Τράπεζα ἐτέλεσε ὁ πατήρ Πρόδρομος τὴ Θεία Λειτουργία. Ἐβαλε τοὺς γονεῖς, ιδιαιτέρως τὴν μάνα, γονατιστῆ, μπροστὰ στὴν Παναγία, στὸ Τέμπλο, νὰ διαβάξῃ ἀπὸ τὸ πρῶν μέχρι τὸ βράδυ τοὺς Χαιρετισμούς. Συνέχεια, χωρὶς διακοπή. Τελείωναν, ἄρχιζε πάλι ἀπὸ τὴν ἀρχή, μὲ κλάμματα πολλὰ. Τελείωνε ἢ μία Θεία Λειτουργία, ἄρχιζε δίπλα ἢ ἄλλη, τελείωνε ἢ δεύτερη, ἄρχιζε ἢ τρίτη... ἀδιαλείπτως.

Πρὸς τὸ μεσημέρι λοιπὸν (γιὰ τὴν ἀκρίβεια μετὰ τὸ μεσημέρι), τοὺς φάνηκε ὅτι ἔγινε σεισμὸς φοβερὸς, δαιμόνια, κακό, σκοτεινίασε ὁ τόπος, πλησιάσαν, οὐρλιαζαν, φώναζαν... Καὶ ὅλα αὐτὰ γιὰ νὰ ἀρπάξουν τὸν Μιχαλάκη.

Κάτι ἀνάλογο περιγράφεται καὶ στὸν βίῳ τοῦ πατρὸς Σάββα τοῦ Πνευματικοῦ στὸ Ἅγιον Ὁ-

ρος σχετικὰ μὲ ἕνα Μοναχό, ὁ ὁποῖος θὰ παρεδίδετο στὸν δαίμονα.

Ὅμοιο ἀκριβῶς τὸ γεγονός πού συνέβη καὶ τότε. Μὲ τὴν διαφορὰ ὅτι τώρα οἱ δαίμονες δὲν μπόρεσαν νὰ κάνουν ἀπολύτως τίποτε, διότι ὁ πατέρας τοῦ παιδιοῦ, ὅπως καὶ ὁ πατήρ Πρόδρομος, εἶδαν τὸν Μιχαλάκη, πού ἦταν δεμένος στὴν ἀγία Τράπεζα, **νὰ τὸν σκεπάξῃ ὁ ὑπέροχος Μανδύας τῆς Παναγίας! Κι ἔτσι σώθηκε!**

Ἀπάντησε δηλαδή ἡ Παναγία στὶς προσευχές, στὶς Θεῖες Λειτουργίες, στοὺς ἐπαναλαμβανόμενους Χαιρετισμούς καὶ στὰ δάκρυα τῆς μάνας καὶ τὸ θαῦμα ἔγινε καὶ τὸ παιδί σώθηκε.

* * *

Μετὰ ἀπὸ πολλὰ χρόνια, οἱ γονεῖς ἐκοιμήθησαν ὀσιακῶς ὕστερα ἀπὸ μετάνοια καὶ ἀλλαγὴ ὀλοκλήρου τῆς ζωῆς τους. Ἀλλαγὴ πού συνετελέσθη ἀπὸ τὸν πατέρα Πρόδρομο καὶ ἀπὸ τὸ θαῦμα τῆς σωτηρίας τοῦ παιδιοῦ τους.

Καὶ ὁ Μιχαλῆς σήμερα εἶναι Μοναχὸς καὶ πρὶν ἀπὸ ἕνα μῆνα Διάκονος σὲ Μονὴ τοῦ Ἁγίου Ὁρους μὲ τὸ ὄνομα πατήρ Πρόδρομος, πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀσκητοῦ πατρὸς Προδρόμου, ὁ ὁποῖος ἔχει κοιμηθεῖ.

(*) Πρωτοπρεσβυτέρου Στεφάνου Κ. Ἀναγνωστόπουλου, Οἱ Ἀναβαθμοὶ στὴν ἕν Χριστῷ Πορεία, ἔκδοσις Ἱεροῦ Ἠσυχαστηρίου «Τὸ Γενέθλιο τῆς Θεοτόκου», σελ. 103-107, Σεργούλα Δωρίδος Φωκίδος 2011. Ἐπιμέλ. ἡμετ.

• Ταχυδρομικὴ Διεύθυνσις: Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίων Ἀγγέλων, 145 65 Ἅγιος Στέφανος, Τ.Θ. 51891, Ἑλλάδα • Ἡλεκτρονικὴ Διεύθυνσις (e-mail): mhangels@otenet.gr • Ἀριθμὸς τηλεφωνικῆς κλήσεως: 22950 22582 • Τηλεαντίγραφα (FAX): 22950 22582 • Ἐκδίδεται σὲ ὀκτῶ γλώσσαις: Ἑλληνικά, Ρωσικά, Ἀγγλικά, Γαλλικά, Ἰταλικά, Σουηδικά, Τσεχικά, Γεωργιανὰ • Διανέμεται καὶ ἀποστέλλεται δωρεάν • Μὲ τὴν εὐλογία καὶ ἐπιστοασία τοῦ +Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Ὡρεῶν κ. Κυπριανοῦ, Ἀναπληρωτοῦ Προέδρου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῶν Ἐνισταμένων.